

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/12/2017
Identifikačné číslo spisu:	7214219438
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Marián Sluk
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7214219438.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sluka, PhD. a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Heleny Haukvitzovej, v konaní o výkon rozhodnutia o úprave styku otca s mal. D. G. a W. G., bývajúcimi u matky, zastúpenými kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, so sídlom v Košiciach, Staničné nám. č. 9, deti rodičov - Bc. K. G., bývajúcej v M., zastúpenou advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, so sídlom v Košiciach, Štúrova ulica č. 20, a P. G., bývajúceho v M., zastúpeného JUDr. Kristínou Piovarčiovou, advokátka, so sídlom v Košiciach, Štúrova ulica č. 20, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 23Em/10/2016, o dovolaní povinnej (matky) proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 31. augusta 2016, sp.zn. 8CoP/131/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice uznesením z 18. januára 2016 č.k. 23 EM/10/2016-70 uložil matke maloletých detí pokutu 200,- € s povinnosťou zaplatiť ju do 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia na účet Okresného súdu Košice II. Rozhodnutie odôvodnil tým, že matka maloletých detí bola na dobrovoľné plnenie povinnosti vyplývajúcej jej z právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Košice I z 27. februára 2014 č.k. 18C/83/2010-269 (ďalej len „rozhodnutie súdu“), vo vykonávacom konaní jej už bola súdom uložená pokuta, napriek tomu matka naďalej znemožňuje otcovi v styku s maloletými deťmi a rozhodnutie súdu nerešpektuje, preto jej súd opakovane uložil ďalšiu pokutu 200 €.

2. Na odvolanie povinnej (matky) Krajský súd v Košiciach uznesením z 31. augusta 2016, sp.zn. 8CoP/131/2016 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil [§ 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v spojení s § 387 ods. 2 CSP]. Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie uviedol, že povinná minimálne štyri roky nerešpektuje vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave styku otca s maloletými deťmi. Je absolútne

neakceptovateľné, že povinná znemožňuje styk otca s maloletými deťmi a nerešpektuje súdne rozhodnutie ani potom, čo jej už bola uložená pokuta 200,- € za neplnenie toho istého súdneho rozhodnutia. Pokuta je najmiernejším prostriedkom, ako v tomto prípade prinútiť povinnú rešpektovať právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu. Odvolací súd nemohol rozhodnúť v zmysle návrhu povinnej a uložení pokutu zrušiť len preto, že maloleté deti podľa tvrdenia povinnej odmietajú sa stretávať s oprávneným. Dodal, že tomto štádiu konania odvolací súd nepreskúmava vecnú správnosť súdneho rozhodnutia (o úprave styku otca s maloletými deťmi) a pokiaľ nedošlo k jeho zmene alebo zániku, účastníci konania sú povinní podrobiť sa tomuto rozhodnutiu. Poznamenal, že povinná bola poučená o následkoch neuposlúchnutia výzvy a po jej doručení mala zvážiť, či bude oprávnenému naďalej brániť v styku s maloletými deťmi na základe dôvodov, ktoré nepreukázala a nie sú jednoznačné. O neschopnosti povinnej predložiť relevantné dôkazy pre zamietnutie návrhu na výkon rozhodnutia svedčí aj skutočnosť, že povinná dosiaľ nepodala návrh na zmenu úpravy styku otca s maloletými deťmi. Z ustálenej súdnej praxe nepochybne vyplýva, že dieťa sa identifikuje s názorom toho rodiča, v ktorého bezprostrednej starostlivosti sa nachádza, preto je potrebné pre zdravý a harmonický vývoj osobnosti maloletých detí konštruktívne, vecne a racionálne pristupovať k budovaniu vzťahu otca s maloletými deťmi. Používať dieťa ako nástroj na riešenie problémov, prípadne ako nástroj odplaty bez rešpektovania potrieb dieťaťa citlivým prístupom, je nezodpovedné a môže sa neskôr negatívne prejavovať v jeho psychickom vývine. Pokutu podľa platnej právnej úpravy je možné uložiť aj opakovane až do výšky 1000,- € (§ 382 ods. 1 CSP), súd môže požiadať príslušný orgán o zastavenie výplaty rodičovského príspevku alebo prídavku na dieťa, alebo prinútiť k odňatiu dieťaťa povinnej a k jeho odovzdaniu otcovi na čas vymedzený v rozhodnutí súdu o úprave styku (§ 386 ods. 1, 2 CSP). Vzhľadom na opakované porušenie súdneho rozhodnutia a na súčasné zákonné možnosti je zjavné, že postup súdu prvej inštancie bol nielen vecne správny, ale aj značne mierny. Povinná môže prispieť k zdravému a harmonickému vývoju maloletých detí tým, že zaujme konštruktívny, vecný a racionálny prístup k budovaniu vzťahu otca s maloletými deťmi. Opačným prístupom maloleté deti ochudobňuje a sťažuje im situáciu, do akej sa dostávajú v dôsledku nezhôd a konfliktov medzi rodičmi. Obidvaja rodičia by sa mali snažiť o také usporiadanie vzťahov a také správanie, ktoré eliminuje nepriaznivé dôsledky naštrbeného vzťahu.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie matka maloletých detí. Prípustnosť dovolania odôvodnila jednak ustanovením § 420 písm. f/ CSP [jeho porušenie videla v tom, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal dokazovanie výsluchom maloletých detí za účelom zistenia ich postoja k danej veci, spravoval sa len tvrdením otca. Povinná argumentovala tým, že maloleté deti sa vzpierajú ďalším stretnutiam s otcom a otvorene prejavujú nechúť v tomto pokračovať, pričom ona ako povinná ich neovplyvňuje, stretnutia s oprávneným nezakazuje] a ustanovením § 421 ods. 1 písm. b/ CSP [namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, tento mal vysloviť, že v konaní o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých nie je potrebné, ani možné zisťovať a rešpektovať názor maloletých detí, starostlivosti o ktoré sa vykonávané rozhodnutie týka a v takomto konaní súd nemá, nemôže a nemusí skúmať, či výkon rozhodnutia je v najlepšom záujme maloletých detí]. Povinná naopak má za to, že prvoradým hľadiskom (aj tohto konania) je záujem maloletého dieťaťa pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktorého sa ho týkajú podľa čl. 5 vety prvej zákona o rodine ako aj článku 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ktoré je bezpodmienečné a neumožňuje taký výklad, aký si osvojil odvolací súd. Vo veci nadradenia záujmu maloletého dieťaťa pri akejkolvek činnosti týkajúcej sa maloletých detí bolo poukázané na viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (Nuutinen proti Fínsku č. 32842/96, § 110, Voleský proti Českej republike č. 63267/00, § 102 29. jún 2004). Ďalej bolo poukázané na právny názor, podľa ktorého „najlepší záujem dieťaťa môže v závislosti na svojej povahe a závažnosti prevážiť nad záujmom rodiča (Fiala proti Českej republike, rozsudok z 18. januára 2016, ods. 96).“ Použitie donucovacích opatrení za účelom výkonu práva styku je v tejto chúlостivej oblasti nežiaduce. Bude odôvodnené iba v prípade zjavne nezákonného konania rodiča, s ktorým dieťa žije (Zavřel proti Českej republike, rozsudok z 18. januára 2007, ods. 52). Osobitne významným je prípad, ak je odmietanie rodiča dieťaťom zapríčinené správaním tohto rodiča, teda, ak sa tento rodič nechoval vo vzťahu k dieťaťu vždy vhodne a empaticky (Pedović proti Českej republike, rozsudok z 18. júla 2006, ods. 112). Pokiaľ ide o osobitný výkon rozhodnutia vo veci maloletého dieťaťa, kedy je nevyhnutné vychádzať z toho, že ide predovšetkým o záujem maloletého

dieťaťa, preto aj výkon rozhodnutia nemôže byť v rozpore s jeho záujmom. V prípade, že by sa preukázalo správanie matky ako dôvodné chránenie záujmu dieťaťa, nebolo by možné pokutu uložiť (viď uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 7 Cop/248/2009 a sp.zn. 7 Cop/116/2013). Matka maloletých detí navrhla uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Otec maloletých sa k dovolaniu matky nevyjadril.

5. Kolízny opatrovník zhrnul, že vzhľadom na zistené skutočnosti v priebehu dlhodobého riešenia prípadu rodiny maloletých detí možno naďalej očakávať problémy pri výkone právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu zo strany matky maloletých detí.

6. Konanie o výkon rozhodnutia vo veciach je mimosporovým konaním, ktoré je s účinnosťou od 1. júla 2016 upravené samostatne v ustanoveniach § 370 až § 391 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“).

7. Všeobecným predpisom upravujúcim civilný proces je CSP. Tento kódex obsahuje tiež všeobecnú úpravu dovolania, podmienok jeho prípustnosti a dovolacieho konania (viď najmä § 419 až § 457 CSP). CMP obsahuje osobitnú úpravu (aj dovolania a podmienok jeho prípustnosti), ktorá sa vzťahuje na veci v pôsobnosti tohto procesného predpisu .

8. Podľa CMP súdy prejednávajú a rozhodujú veci ustanovené v tomto zákone (viď ustanovenie § 1 CMP). Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého „na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak“.

9. V zmysle zásady „lex specialis derogat generalis“ (zvláštny zákon má prednosť pred všeobecným zákonom) sa musí špeciálna právna úprava použiť vtedy, ak sú splnené podmienky pre jej použitie. Naopak, ak nie sú splnené podmienky aplikácie zvláštnej právnej úpravy, musí sa postupovať podľa všeobecnej úpravy. Uvedená zásada nepripúšťa žiadne výnimky, preto ak sú dané podmienky pre aplikáciu osobitnej úpravy, treba ju použiť bez ohľadu na to, ktorá z úprav je priaznivejšia alebo výhodnejšia pre ten - ktorý subjekt.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastníčka konania zastúpená advokátkou (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba ako neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP). Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

11. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012].

12. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky,

za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

13. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

14. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp.zn. II. ÚS 172/03].

15. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

16. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

19. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

20. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ

vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

21. Povinná prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

22. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, ako aj v zmysle § 421 CSP.

23. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle týchto ustanovení CSP bola riešená veľkým senátom občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorý v uznesení z 19. apríla 2017 sp.zn. 1 VCdo 2/2017 konštatoval, že: a/ kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná, b/ ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP, c/ ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

24. Uvedeným rozhodnutím veľkého senátu, ktoré je dostupné aj na internetovej stránke najvyššieho súdu (www.nsud.sk), sú senáty najvyššieho súdu viazané (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

25. Trojčlenný senát 5 C najvyššieho súdu, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania povinnej len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou jej dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

26. Prípustnosť dovolania v zmysle v § 420 CSP, je daná len, ak ide o rozhodnutie odvolacieho súdu a/ vo veci samej alebo b/ ktorým sa konanie končí. Pokiaľ dovolanie nesmeruje proti i rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, dovolací súd dovolanie odmieta (§ 447 písm. c/ CSP).

27. V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o uložení pokuty pre nerešpektovanie výzvy na dobrovoľné plnenie povinnosti matke ako povinnej v rámci výkonu rozhodnutia (§ 273 ods. 1 O.s.p., teraz § 382 CMP); teraz výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých (§ 370 až § 391 CMP).

28. Rozhodnutím vo veci samej je meritórne rozhodnutie. Pojem „vec sama“ znamená predmet konania tak, ako bol vymedzený v žalobe. Rozhodnutie vo veci samej je také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany (resp. účastníci konania) uplatnili. Ide o nachádzanie hmotného práva. Súdna prax sa ustálila v názore, že: „Vec sama je predmet, pre ktorý sa konanie vedie, v sporovom konaní je to nárok, o ktorom má byť v konaní vecne rozhodnuté. Rozhodovaním o veci samej nie je také rozhodnutie, ktoré zakladá stranám len procesné práva (napr. rozhodnutie o odpustení zmeškania lehoty na podanie odvolania), aj keby bolo rozhodnutie vydané v konaní začatom na návrh.“ (viď napr. Najvyšší súd Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 14/2017 bod 19). Ďalší charakteristický znak pre „rozhodnutie vo veci samej“ je ten, že sa ním zakladá prekážka veci rozhodnutej (§ 230 CSP), na rozdiel od rozhodnutia nemeritórneho, ktoré takéto účinky nemá. Rozdiel možno nájsť aj pokiaľ ide o formu prijatého rozhodnutia, vo veci samej v sporovom konaní sa bezvýnimočne rozhoduje rozsudkom, výnimkou sú len niektoré mimosporové konania, kedy sa podľa CMP rozhoduje vo veci samej uznesením (porovnaj § 212 ods. 1 CSP a § 39 ods. 2 CMP). Naopak, ak súd v sporovom konaní nerozhoduje vo veci samej, rozhoduje uznesením (§ 234 ods. 1 CSP). Rozhodnutie o uložení pokuty pre nerešpektovanie výzvy na dobrovoľné plnenie povinnosti povinnému (§ 382 CMP) svojou povahou nenapĺňa znaky rozhodnutia vo veci samej. Ide totiž o rozhodnutie vydané vo vykonávacom konaní, ktorému už predchádzalo rozhodnutie vo veci samej, ktoré je exekučným titulom (rozsudok Okresného súdu Košice I z 27. februára 2014 č.k. 18C/83/2010-269 o rozvode manželstva a úprave práv a povinností rodičov k maloletým deťom po rozvode manželstva).

29. Pokiaľ ide o druhú skupinu rozhodnutí, voči ktorým je dovolanie prípustné v zmysle § 420 CSP, tie sú charakterizované, ako rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorými sa konanie končí. Avšak aj táto podmienka („konanie“ končí) má svoju nadväznosť na prvú spomínanú podmienku (viď vyššie bod 28) - vo veci samej - teda konanie uskutočňované vo veci samej; nemá sa tu namysli akékoľvek súdne konanie. Teda ide o množinu rozhodnutí, ktoré boli vydané v konaní vo veci samej s dôsledkom, že ide o rozhodnutia vydané práve v takomto konaní, ktorými sa končí toto konanie. Z uvedeného plynie, že prípustnosť dovolania nemožno vzťahovať na žiadne z rozhodnutí, ktoré by boli vydané v exekučnom, či vykonávacom konaní; tieto totiž nie sú konaniami vo veci samej. Pod pojmom „rozhodnutie, ktorým sa konanie končí“ má zákon na mysli tie rozhodnutia, ktorými sa konanie (vo veci samej) skončilo bez toho, aby sa žaloba (návrh) vecne prejednála. V danom prípade však ide o rozhodnutie o uložení pokuty pre nerešpektovanie výzvy na dobrovoľné plnenie povinnosti povinnému pri výkone rozhodnutia (§ 382 CMP), ktoré nebolo vydané v konaní vo veci samej (ale až vo vykonávacom konaní), toto rozhodnutie logicky nemôže spĺňať ani podmienku o rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, keďže nejde o vydanie takého rozhodnutia v konaní vo veci samej. Predmetným rozhodnutím, však nekončí ani výkon rozhodnutia. Vo výkone rozhodnutia súd postupuje aj po uložení pokuty, a to až do času, kým nedôjde k samotnému nútenému výkonu práva alebo k splneniu niektorého z predpokladov vedúceho k zastaveniu exekúcie v zmysle § 390 písm. a/ až f/ CMP. Pre uvedené rozhodnutie je charakteristické i to, že súd k jeho vydaniu môže pristupovať opakovane za každé porušenie povinnosti vyplývajúcej z rozhodnutia (§ 382 ods.2 CMP). Vydanie takéhoto rozhodnutia je následkom nerešpektovania právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu (porovnaj napr. Nález Ústavného súdu ČR sp.zn. II. ÚS 3489/15, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 20 Cdo 746/2005); jedná sa (iba) o rozhodnutie majúce donucujúci charakter, nejde teda o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, voči ktorému by bolo dovolanie prípustné v zmysle § 420 CSP.

30. Povinná dovolaním napadla uznesenie odvolacieho súdu potvrdzujúce uznesenie súdu prvej inštancie o uložení pokuty pre nerešpektovanie výzvy na dobrovoľné plnenie povinnosti vo vykonávacom konaní uloženej rozsudkom, ktorý je exekučným titulom. Jej dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nie je ani rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Dovolací súd preto jej procesne neprípustné dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie povinnej (matky maloletých detí) smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a treba ho odmietnuť podľa § 447 písm. c/ CSP.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.